

Tone Seliškar / Solnčna roža

Pisal sem Ti popolnoma zaupno, draga Ana, kakor prijatelju. Saj si moj prijatelj? — Moj najboljši prijatelj, ki ga imam resnično in od srca rad, bolj kakor kdaj prej. Svojih misli, ki so morda previsoke, preotročje, bi ne povedal drugemu nikomur.

Piši mi, kako se godi Tebi in Minki. Ali si že v šoli? Ali si zdrava?

Pozdravlja Te najlepše

Tvoj

Ivan.

Dunaj

25. sept. 1902.

[Naslov na ovitku kakor pri pismu 27. Poštni pečat: Wien 16/1 102 25. 9. 02 6—7 N. Na drugi strani: Laibach 1 26. 9. VI. 02 Ljubljana 1.]

Tone Seliškar / Solnčna roža

Iz vlažne megle je v žalost udarilo obličje nedogledne ravnine.
Težke črte razvoženega obraza so križale vseprek enoličnost
pregrnjene zemlje.

Nikjer, kamorkoli sem vžgal, popotnik, svoje oči, ni bilo konca
v začetku.

Ravna, mirna, umirajoča planota.

Ni bilo drevesčka, da bi nasitil glad svojih oči,

ni bilo cvetočega bitja, da bi omamil bolečino srca,

ni bilo drobnega žarka, da bi ob njem spočil misli svojega duha.

Ravnina, z meglo obrobljena,

duša razprostrta v enoličnost pošastnega malodušja in človek v
tej silni praznoti...

Kam? Kje po razoranih črtah? Ni pota, ne izhoda, v žalostnem
obzorju megleno morje, ki dviga in širi to večno ploskev.

Iz megle, ki je zlezla v neskončno ozadje, je planila v luč
svetlobe — solnčna roža. Edino bitje na razgaljeni jeseni.

Nežno, drobno zakasnelo življenje.

V žalosti povešen umirajoč obraz.

v plahutavih listih poslednji utrip...

Solnčna roža!!!

V razprostrtem objemu kakor vzradoščeno dete iz neskončne
užaljenosti. Človek iz sebe. Praznota oživlja se. Ptice pojo, ki
jih ni, mrtve rože cveto, solnčni sij iz višin,

jesen iz duše že strte v mrakovih poljan.

Solnčna roža! Ožarjeno razpotje v tej silni praznoti,

ki si jo z zadnjim svojim utripom spremenila v hrepenenje.